

Věstník Klubu alpistů československých Bulletin du Club Alpin tchécoslovaque

Východná Vysoká - Prielom - Divá Veža - Svišľový štít s hřebene Slavkovských veží. Foto Dr. K. Kučer.

OBSAH:

President-Osvoboditel T. G. Masaryk † — Smrt na Nanga Parbatu — Výstup na řecký Olymp — Tatranská kronika (Nové výstupy v Tatrách, letní sezona 1937, výstupy v zimě 1936/37, popisy nových výstupů) — Jalovec v Jul. Alpách — Zprávy klubovní — Literatura — Různé zprávy.

Président-Libérateur T. G. Masaryk † — Les morts du Nanga Parbat — Ascension de l'Olympe grec — Nouvelles des Tatra (Nouvelles ascensions dans les Tatra, la saison d'été 1937, les ascensions de l'hiver 1936/37, descriptions des nouvelles ascensions) — Jalovec (Alpes Juliennes) — Notices — Littérature.

SOMMAIRE:

P r a h a

Ročník
Année

IV.

Září - Říjen
Septembre - Octobre

1937

Číslo
Nro

5

Vděčná investice . . .

Investice do dobrého automobilu je investicí do radostnějšího životního tempa a do rychlejší cesty za úspěchem v podnikání.

Čím trvanlivější a spolehlivější automobil máte, tím větší je Vaše jistota, že se Vám opravdu vyplatí; že Vám prokáže nejvíce služeb za nejmenší vydání.

Posuzujete-li automobily podle toho, kolik set tisíc kilometrů příjemné a spolehlivé jízdy získáte jejich koupí, patří na čestné místo Praga Lady.

Tento vůz střední třídy s motorem 1.66 l spojuje americké pohodlí s evropskou úsporností a československou poctivou, důkladnou prací. Jeho výborné vlastnosti poznáte již při zkušební jízdě. Jeho rentabilita je zaručena tím, že i Lady je

PRAGA

vůz na statisíce kilometrů

Smíme Vám posloužit podrobnými informacemi?

milton

ČESKOMORAVSKÁ-KOLBEN-DANĚK,

automobilní oddělení, Praha-Karlín, Karlova 22. Tel. 32051, 38641.

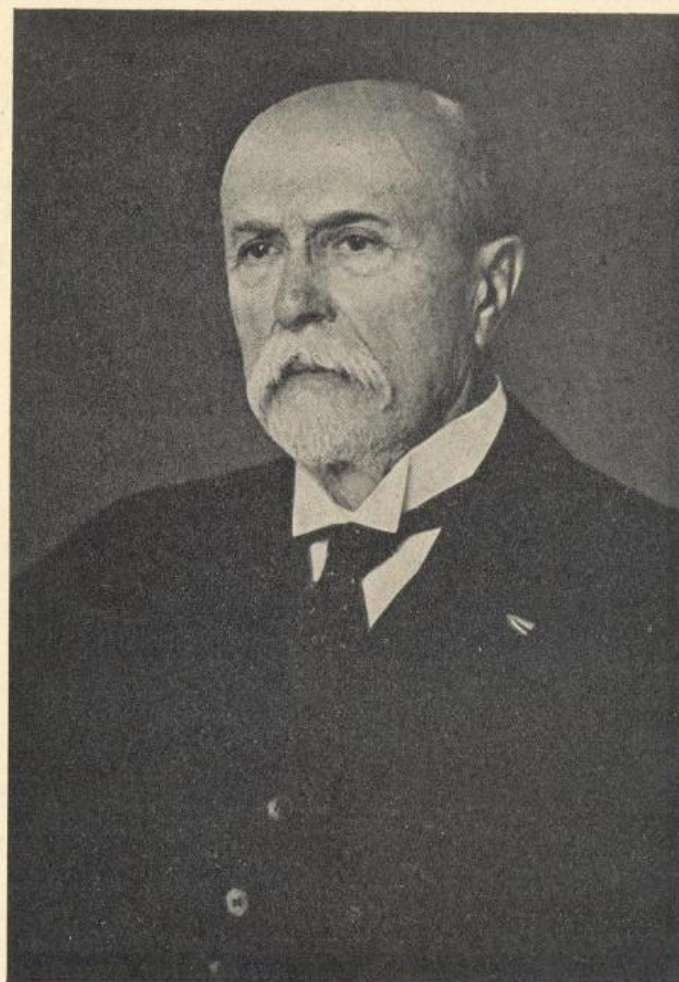
. RAKO .

HODNOTNÉ KERAMICKÉ VÝROBKY

RAKOVNICKÉ A KERAMICKÉ POŠTORENSKÉ ZÁVODY AKC.

V RAKOVNÍKU

J. G. Masaryk

1850 - 1937

„. . . Presidente Osvoboditeli, odkazu, který
jste vložil do našich rukou, věrni zůstaneme.“

President RČS. Dr. Edv. Beneš

21. IX. 1937.

Z kondoleněních projevů otiskujeme:

CLUB ALPIN FRANÇAIS profondément attristé par le décès du Président Masaryk envoie au Club Alpin tchécoslovaque ses condoléances émues et son amicale sympathie.

Le Président OLIVIER

C'est avec une grande tristesse et un profond sentiment de regret que nous venons d'apprendre la mort du Libérateur de votre grande Nation Amie, le Président Masaryk. Le deuil des Alpinistes du Club Alpin tchécoslovaque est celui également du Club Alpin Français. Nous tenons à vous exprimer nos condoléances les plus émues, en vous assurant de la part très vive, très sincèrement attristée que la SECTION DES ALPES MARITIMES du CLUB ALPIN FRANÇAIS prend au malheur qui frappe la Tchécoslovaquie toute entière.

Pour le Président le Secrétaire général
GOIRAN.

En qualité d'associé-correspondant, j'expose ma sincère condoléance pour le décès du Président-Libérateur Masaryk.

BARRILLON I PARADEL,
Barcelona.

El telégrafo acaba de comunicarme la dolorosa pérdida de vuestro Presidente Libertador Thomas Garrigue Masaryk. Como ferviente admirador de esa nación Checoeslovaquia, me hago coopartícipe de vuestro dolor, y os trasmito mi más sentido pésame.

VICENS CUSÓ CASALS,
Delegación Europea de la Federación Nacional
de Clubes Excursionistas de México.

SMRT NA NANGA PARBATU

Dne 10. dubna 1937 opustila III. německá výprava na Nanga Parbat (8.114 m; Himalaja Pundžabský) Mnichov. Nástup, z dřívějších expedic známý a dobře připravený, se dal s neobyčejnou rychlostí. Již 19. května dosáhli Němci, k nimž se jako spojovací důstojník přidružil poručík anglo-indické armády Smart, se všemi náklady základního tábora. 25. května byl zřízen tábor č. II (5.360 m), který však brzy potom musil býti opuštěn, když počasí se značně zhoršilo. Začátkem června byl opět zahájen postup. Rychle po sobě byly zřízeny tábory č. III. (6.000 m) a č. IV. (6.185 m). Dne 11. června byl tábor č. IV obsazen sedmi německými horolezci, Angličanem Smartem a 14 nosiči. Den nato byl ještě zřízen na sever. svahu Rakhiot-Peak tábor č. V. ve výši 6.690 m. Pak sněhové vánice opět zarazily další postup a horolezci se shromáždili v táboře č. IV. Dne 15. června opustil poručík Smart tento tábor, aby zavedl dolů pět nemocných nosičů. To zachránilo jemu a jeho svěřencům život. Neboť když tři dny na to dorazil Dr. Luft k táboru č. IV., našel jej zasypaný obrovskou lavinou. Našel jen bafochy horolezců Martmanna, Heppa a Müllrittera...

V táboře čís. IV. pod Nanga Parbatem zahynuli němečtí horolezci Dr. Wien (vůdce výpravy), Fankhauser, Dr. Hepp, Dr. Hartmann, Müllritter, Göttner, Pfeffer a stateční himalajští nosiči Mingma Tsering, Nima Tsering I, Pasang Piktore, Nima Tsering II, Jigmay, Chong Karma, Ang Tsering, Gyalien Monjo a Karmi. Šestnáct mrtvých.

S horolezci celého světa truchlíme nad touto novou hekatombou. Každá idea vyžaduje obětí než se uskuteční. Obětí si vyžádala idea lidských křídel, vyžádalo a vyžádá si i heslo horolezců »excelsior«, horolezcovo »výš jen výš«! Smrt hrdinů z Nanga Parbatu neodstraší. Věříme, že jiní půjdou jejich cestou a že dosáhnou cíle, k němuž mrtví ukázali cestu.

Jan Gellner

VÝSTUP NA ŘECKÝ OLYMP

Největší vrchol skupiny thessalského Olympu, Mítka (2.918 m), zvaný též Zeův trůn, byl po prvé zlezen švýcarskými horolezci Marcelem Kurzem a Hansem Bickelem v r. 1921. Náš člen Mg. Ph. Schulz z Brna provedl 1932 sám jako jeden z prvých po Kurzovi a Bickelovi tento zřídka vykonaný výstup. (Pozn. red.)

Mnoho hor s názvem Olymp vypíná se v oblasti hellenské kultury: jižně od Brussy Olymp anatolský či Kešíš-Dagh, nad smyrenským zálivem Olymp jónský, na Mytileně Olymp lesbický neboli Hagyon Elias, na Kypru Olymp kyperský či Stavrouni. Nejmohtnější a nejznámější ze všech je však thessalský či makedonský Olymp.

Mítka a Stefanos.

Foto B. Schulz.

Byl dlouho pokládán za nejvyšší vrchol balkánského poloostrova. Nejnovější přesná měření však ukázala, že výška tohoto staroslavného trůnu hellenských bohů je pouze 2.918 m, že je tedy skoro o 100 m nižší než bulharská *Musalla* v rilsko-rhodopském pohoří.

Thessalský Olymp strmí na východním pobřeží Řecka jako dosti samostatný horský masiv a jen několik kilometrů široká, neznatelně stoupající přímořská planina leží mezi jeho úpatím a vodami soluňského zálivu. Ze Soluně — vzdálené asi 80 km — je za jasného počasí Olymp dobře vidět, zvláště když sníh kryje jeho svahy. Na sev. a sev.-záp. odděluje jej Mavronerské údolí od sousedního horstva Flamburion. Na jihu se k němu připíná, oddělen dolinami Ziavy a Ziljany, pouze 1.470 m vysoký Katalympos čili Nízký Olymp, srážně spadající do thessalské roviny kolem Larissy a sousedící s masivem Ossy (cca 2.000 m), vypínajícím se za romantickým údolím řeky Tempe, dále na jihovýchodě.

Olymp je téměř celý z vápence, a to většinou z bělošedého vápence břidličnatého, jehož přesné stáří nelze určit, neboť v něm není zkamenělin.

Výstup na Olymp platil až do nedávna za podnik odvážný a nebezpečný. Spousty lupičů či »kleptů« obývaly jeho úpatí. Ještě v r. 1931 zrazovali mne na našem soluňském konsulátě a rovněž i místní úřady od výstupu bez ozbrojeného průvodu. V nedotčených pralesích a skalních divočinách mají prý bandité na sta skrýší, kde žijí v bezpečí před policií. Ještě na jaře 1931 byl sveden s nimi poslední veliký boj, byli potřeni a rozprášeni, avšak ani nyní není prý kraj pod Olympem zcela bezpečný. Tak se aspoň domnívají v Soluni a Katerině. Když jsem jel z poslední rychlíkové stanice Kateriny do 30 km vzdáleného Litochoronu, pustinou bez cest, křovím a macchiemi, přes potoky a přes močály, řídicí auta ne-

Klášter Dionýsiu pod Olympem.
 Monastère Dionýsiu au pied de l'Olympe.
 Foto B. Schulz.

vycházel ze strachu před lupiči. V každém viděl banditu. Spatřil-li někoho před sebou, hned ho objížděl velikým obloukem přes louky a píséčné přesypy.

Nejlepší východisko do masivu Olympu — Litochoron — leží těsně na jeho východním úpatí. Řeka Mavrolongos zde opouští velkolepou skalní rokli a vytéká do přímořské roviny. Jest to typické řecké horské město. Jednopatrové domky bez ladu a skladu skrývají se v bujně zelení zahrad a nad nimi ční dva velké kostely s plochými střechami a odděleně stojícími zvonnicemi. Jinak nenajde zde turista nic pozoruhodného. Zato je sám skvělou atrakcí pro početné litochoronské obyvatelstvo. Když jsem stál na náměstíčku před kavárnou a objednával si vůdce na Olymp, kupilo se kolem tolik zvědavců, že náměstíčko ztěží je stačilo pojmouti.

Nejslavnější a nejstarší vůdce na Olymp (nebo spíše pod Olymp, míníme-li tím hlavní vrchol) — Kakallos — dlel za obchodem v Katerině a proto jsem si nakonec vyvolil mladého Kostase. Měl mne dopravit se svým mezkem »Mulií« až k úpatí hlavního vrcholu.

Ráno jsme vyrazili. Po jednom z polopřirozených mostů — horní okraje rokly se totiž na mnoha místech tak k sobě přibližují, že je lze snadno

mostem překlenouti — překročili jsme rokli, již teče řeka Mavrolongos. Husté macchie s lesknoucími se chocholy škumpy (*Cotinus Cogyria*) vroubí naši cestu. Tu a tam vidíme chudé políčko, chráněné vysokými trnitými keři před žravým dobyt看em. Vpravo a vlevo nad rokli Mavrolongu tyčí se kolmé vápencové stěny a nad nimi se převalují husté bílé a šedé mraky, které nám zakrývají výhled do olympského masivu. Teprve mnohem později, když již stojíme na Stavrosu ve výši 2.000 metrů, poznáváme, že jsou to vlastně chuchvalce dýmu. Hoří les a štiplavý kouř se táhne přes naši cestu. Hvozdy černých borovic a jedlí stojí v plamenech. Po dva dlouhé dny bojovalo několik set lidí s rychle se šířícím ohněm; teprve třetího dne se podařilo požár zdotat.

Kvítím poseté louky stíádají se s hustým borem, v němž dosahují obřímí stromy výše až 30 m. Silný Kostasův mezek si zdatně vykračuje; naše cesta stoupá výš a výš, až na 1.500 m, pak vede pohodlně po nejvyšším okraji údolí Mavrolongu. Červený čtvereček, nové cihlové střechy kláštera Dionysiu, zjeví se dole pod námi. Musíme sestoupiti skoro až na dno rokle. Náš mezek, vzepřen na všech čtyřech, sklouzává opatrně do hlubiny.

Ve stáším zšedivělých zdech kláštera nás mniši vlídně vítají. Klášter prý pochází z XV. století a může pojmouti přes sto řeholníků. Je však dnes příliš chudý, aby uživil tolik lidí. Vždyt není již mecenášů, mezi nimiž bývali na prvém místě bandité, kteří zde, v klášterním kostele, tolikráte se dovolávali přízně boží a ochrany sv. Dionysia pro svoje odvážné podniky. V klášteře krátce odpočíváme. Sedíme se stinném dvoře u bublající studně, popíjíme rakiji a srkáme silnou černou kávu. Nad pestrými kopulemi kostela nakukují a volají nás zasněžené vrcholky Mítky a Stephana. Neodoláme a brzy jdeme dále, do hor.

Překrásným bukovým lesem a přes rokle porostlé tisem a divokým ořeším vine se naše, čím dále tím neznatelnější stezka. Přecházíme široké ssutky, které od úpatí skal sahají hluboko do doliny, přeskakujeme mezi balvany divoce hučící bystřiny. Nad světlým vápencem chvějí se velké pyskaté květy stříbrné šalvěje (*Salvia argentea*) a odkvetlé konvalinky vadnou v obrovských plochách na horkém červeném slunci.

Jdeme podél vody, která v kaskádách stéká proti nám. Najednou ticho... Vody Mavrolongu plynou v podzemí, hluboko pod troskami skal. Jsme ve velkolepém závěru doliny, v Charadra Dionysiu, hluboko vrytém do masivu olympských vrcholů a končícím těsně pod nejvyšším z nich.

Zde opouštíme údolí. Velmi strmá stezka — musím často slézt se svého mezka — vine se v krátkých zákrutech vzhůru k výčnělku skal, odkud nám kyne bílý krov Kathafygonu, chaty řeckého horského klubu. Nám přístřeší neposkytne; klíč od chaty má Kakallos, nadto potřebuje cizinec, který by v ní chtěl pobýti, svolení, které se vydává jen v Athénách. V hlubokých roklích pod Katafygonem narážíme na první sněž. Vroubí jej jarní květinčky řeckých velehor, krokus, křivatec a dymnivka.

Stmívá se, když se utábořujeme v závětrí za chatou. Z pružných větví řecké sosny a z větévek zimostrázu steleme si měkké lože a stavíme kolem nízkou zídku z kamenů. Pak zapalujeme mohutný oheň, který ohlašuje občanům z Litochoronu, že jsme dosáhli cíle dnešního dne. Hluboko pod námi syčí plameny lesního požáru, měsíc osvětluje sněhy na

vrcholech, které se k nám zdánlivě přibližují. Balíme se do tlustých příkrývek z kozí srsti a uleháme ke spánku.

Před východem slunce nás budí chlad. Kostas hledá svou Mulli, která se zatoulala kamsi dolů k vodě v údolí. Já se vydávám sám na další pouť. Začínám vystoupovati na Olymp.

Nad Katafygonem, který stojí asi ve výši 2.300 m, ční poslední vysoké kmeny řecké sosny; výše je jenom kleč a zimostráz, které sahají zhruba až do 2.500 m. Po ujíždějící ssuti vystupují na rozeklaný hřeben Skaly, s něhož shlížím do sněhem vyplněných dolin na severu a sev.-východě. Dokazují, že v době ledové byl Olymp pokryt ledovcem. Jižně ční ladně stavěný vrchol Hagios Antonios s nápadným, hluboce vrytým kotlem v sev. úbočí. Mezi ním a Skolionem (2.908 m), co do výše třetím a nejčastěji navštěvovaným vrcholkem thessalského Olympu, rozkládá se mírně zvlněná náhorní rovina, jakoby pokropená bílými políčky sněhu. Imposantní je sráz Skolionu k severu, do doliny Megalí Kazania, nejdivočejšího kotle v celém pohoří, z něhož kolmými stěnami tyčí se do výše nejvyšší vrchol Mitka (2.918 m), zvaný též Zeův trůn, a Stefanos (2.910 m). Hřeben Skaly, po němž postupují, se štěpí. Kratší rámě končí vrcholkem Skolionu, druhé je korunováno vrcholy Mitky a Stefana.

Vystoupil jsem nejdříve na Skolion, jehož téměř zdobí malá věžička, zbudovaná z kamenů. Pak se vracím na hřeben Skaly, do úzké průrvy, v níž se odděluje hřeben Mitky. Vystupují nejdříve po ssufových, jen tu a tam skalními schody přerušovaných svazích a dostupují tak výše skalního hřebenu, kde začínají vlastní horolezecké obtíže. Zde obouvám lezečky. Sledoval jsem nejdříve úzký komín, který jsem však musil brzy opustit a vybočit ven do jen nepatrně členěné stěny, protnuté úzkými lávkami a římsami. Skála je neobyčejně drolivá, záchyty povolují, s každé římsy řtí se kamení. Musím postupovati velmi opatrně a dokonce dvakráte se vrátit, když jsem nemohl a nemohl nad sebou najít spolehlivého záchyty.

Nejstrmější, na 200 m vysokou část stěny mám konečně za sebou. Ve skulinách skal kynou mně vstříc malé záhonky lomikamenů, veliká Saxifraga scardica se sněhobílými až červenými květy, i drobnější Saxifraga Sprunneri. Vše je promícháno pestrobarevnou maceškou Viola heterophyllis, tu a tam vidím i tmavomodrý kalich hořce, překvapení v takové výši.

Po tříhodinném lezení od Skolionu stojím konečně na nejvyšší hoře olympského masivu i Recka, na Mitce. Odtud postupují přes štrbinu dále hřebenem na Stefanos, nižší, ale mnohem smělejší vedlejší vrchol Mitky. Zde to jde do tuhého. Ssuf se sype v proudech se stěn, každý záchyt musí být napřed očištěn a zbaven drti. Ale všechno utrpení má svůj konec a po rozčilujícím lezení jsem na vrcholku Stefana.

Sestupují jihozápadní stěnou. Skála je zde pevnější, na dvou místech se mohu spouštět na laně. Nakonec sjíždím sněhovým žlebem. Několik minut později jsem u Katafygonu, kde mne můj vůdce s obavami očekává. Nakládáme věci a stěhujeme se dále k severu. Ve výši 2.500 m jsme pak rozbili tábor, který nám sloužil za východiště pro další krásné výstupy v řeckých horách.

TATRANSKÁ KRONIKA

Nové výstupy v Tatrách.

V posledním čísle »Věstníku« uveřejnili jsme seznam prvovýstupů vykonaných od roku 1926 v oblasti Sedielko—Kopské sedlo (oblast V. Horolez. průvodce Kr.-Gel.). Uveřejňujeme nyní další část této kapitoly, a to seznam prvovýstupů v II. oblasti.

II. oblast (Liliové sedlo— Sedlo Váha). Pozn.: Méně významné varianty a cesty nejsou uvedeny.

Svinica. Nová cesta SV. stěnou: I. K. Dorawski a Z. Zakrzewski 18. VII. 1925. Celým S. žebrem: W. Stanislawski a J. Wojsznis 13. VII. 1927. Nová Z. stěnou: J. Pierzchalanka a W. Paryski 9. X. 1935. JV. stěnou: R. Hale-ová, W. Orłowski, W. Paryski 22. VIII. 1936.

Gąsienicowa Turnia. Nová S. stěnou: A. a J. A. Szczepański a S. K. Zaremba 18. VIII. 1926.

Niebieska Turnia. J. stěnou: L. Skotnicówna a B. Czech 21. VII. 1929. S. stěnou: J. K. Dorawski a J. A. Szczepański 13. IX. 1929.

Zawratowa Turnia. SZ. stěnou: S. Motyka, W. Paryski a J. Sawicki 17. VII. 1929.

Zadni Kościelec. Z. stěnou: A. a J. Szczepański 18. VII. 1929. Celý výstup JV. hřebem: Z. Korosadowicz, M. Kozik a J. Weigel 13. VII. 1933.

Kościelec. V. stěnou: L. Skotnicówna, B. Czech a J. Ustupski 17. VII. 1929. Z. stěnou: W. Stanislawski a J. Wojsznis 13. VIII. 1928.

Malý Kozi vrch. S. stěnou (pr. žlebem): W. Mermel a K. Narkiewicz-Jodko asi 13. V. 1926, (l. žlebem): A. Szczepański a S. K. Zaremba 21. VII. 1926.

Zmarzle Czuby. J. stěnou: W. Brach, J. Gnojek, A. Marusarz a Z. Wójcik 16. IX. 1934.

Zamrzle sedlo. Dvě nové cesty od J.: B. Broński a J. Sawicki 1. XI. 1927 a S. Sandmeer, S. Vogel a W. Stanislawski 5. VIII. 1931.

Zamarla Turnia. JV. stěnou: R. Glatz, V. Hudyma, S. Motyka a S. Zamkovský 19. IX. 1935.

Kozi sedlo napříč J. stěnou Zamarlé turni od Zmarzlého sedla: S. Motyka a J. Sawicki 17. IX. 1932. Uvádíme tento výstup jenom pro zajímavost, neboť není vlastně výstupem v pravém slova smyslu, nýbrž vodorovným přechodem ze Zmarzlého sedla ke Kozímu sedlu přes hladkou již. stěnu Zamarlé turni. Je to jediná v Tatrách ukázka t. zv. »horizontalismu«, připomínající v malém Zlatorogovu stezku napříč sev. stěnou Triglavu.

Kozi Czuby. SZ. stěnou: Z. Galicówna a M. Skotnicówna 20. VII. 1929. JZ. stěnou: L. Skotnicówna, B. Czech, W. Stanislawski, J. Ustupski a J. Wójcik 9. VI. 1929. S. piliřem: Z. Korosadowicz a J. Staszal 5. IX. 1934.

Vyšné Kozi sedlo. Přímou žlebem od S.: M. Kowalski, S. Motyka, J. Sawicki a W. Paryski 20. VII. 1929.

Kozi vrch. S. piliřem: S. Motyka, J. Sawicki a W. Paryski 18. VII. 1929. JZ. stěnou: B. Czech, J. Gnojek a J. Sawicki 27. IX. 1929.

Granáty. SZ. stěnou na S. vrcholek: M. Swierz a J. Wyczalkowski 5. IX. 1926.

Orlí Bašta. S. stěnou: J. Golcz a J. Kurylowicz 18. VIII. 1925. J. stěnou: S. Bernadzikiewicz a A. Kenar 28. VI. 1930.

Velká Buczynowa Turnia. Levou polovinou S. stěny: M. Swierz a J. Wyczalkowski 6. IX. 1926. SZ. roklí: A. a J. Szczepański 17. VII. 1929. SV. stěnou: M. Dubielewiczówna a W. Birkenmajer 20. VIII. 1930. J. stěnou: K. Dobrucki, W. Paryski, M. Paully a J. Staszal 27. VII. 1931.

Malá Buczynowa Turnia. Částečně nové cesty SZ. stěnou: W. Stanislawski a Z. Korosadowicz 4. VII. 1928 a W. Birkenmajer a K. Kupczyk 16. VIII. 1929.

Valentková. SZ. stěnou: W. Paryski a J. A. Szczepański 14. IX. 1929.

Zadný Mnich. J. stěnou: H. Debińska, A. Uznanski, J. Wojsznis 28. VIII. 1930. JV. hřebem: R. Donath, K. Kürti, S. Motyka, S. Zamkovský 9. VIII. 1934.

Mnich. Od V.: W. Stanislawski, J. Gnojek 23. VII. 1930. SV. stěnou: H. Debińska, A. Jasińska, J. Wojsznis, J. W. Żulawski 22. VIII. 1930.

Čubrina. Z. stěnou: L. Berych, W. Paryski 9. IX. 1932.

Velký Mengusovský štít. Celým SV. hřebem (bez obejití prvního výšvihu): B. Pawlowski, M. Sokolowski, K. Wallisch 20. VIII. 1926. SZ. stěnou: H. Mogilnicki, A. Zalewski 7. VII. 1931.

Mengusovské sedlo. Přímý výstup od S.: T. Piechowicz, S. Groński 5. VIII. 1930.

Vých. Mengusovský štít. JZ. stěnou: M. Stelmachówna, S. K. Zaremba 27. VIII.

1930. Spodními srázy S. stěny: Z. Korosadowicz, A. Pochwalski, J. Staszel 18. VIII. 1934.

Volová veža Mengusovská. JZ. stěnou: W. Stanislawski, J. Staszel 9. VIII. 1931. Nová cesta tuže stěnou: V. Stáflová, K. Cabelka, Dr. Sabata 9. VII. 1935. S. stěnou: J. Gieysztor, W. Stanislawski 3. a 5. IX. 1929. Nová cesta touže stěnou: R. Grabowski, Z. Korosadowicz 23. VIII. 1935.

Hincová veža Mengusovská. SV. stěnou: A. Uznanski, S. Groński 24. VII. 1930.

Zabí veža Mengusovská. V. hřebenem: H. Debińska a J. Wojsznis 8. VIII. 1930. S. stěnou: Z. Korosadowicz, A. Uznanski 1. VIII. 1932.

Mengusovský Volovec. Od JZ.: A. Adámy, V. Böhm, J. Csorba a V. Roland 1. IX. 1927. Z. stěnou: B. Chwaścinski, W. Ostrowski 30. VII. 1930.

Zabí kůň. S. stěnou: L. Skotnicówna, B. Czech, W. Stanislawski 16. VI. 1929.

Rysy. Pr. pilířem V. stěny: T. Bernardzikiewicz, T. Pawlowski 15. VIII. 1932.

Nižné Rysy. SZ. stěnou: B. Pawlowski, M. Sokolowski, K. Wallisch 26. VIII. 1926. SV. stěnou: J. K. Dorawski, J. Kielpinski, A. Szczepański 16. VIII. 1933.

Vyšný Zabí štít. SV. stěnou: J. Gnojek, W. Stanislawski 21. VII. 1930. V. hřebenem (ve výstupu): Z. Kuleczyna, M. Laźniewski, W. Skut, A. Szymański 18. VIII. 1936.

Nižný Zabí štít. Nová cesta Z. stěnou: H. Mückenbrunn, H. Schiele 13. IX. 1926. JZ. stěnou: T. Ciesielski, K. Narkiewicz-Jodko 19. VII. 1930. téhož dne odlišnou cestou: Z. Galicówna, W. Stanislawski. Z. žebrem: M. Glynne-ová, R. Hale-ová, W. Paryski 8. IX. 1936.

Ceská veža. S. stěnou: S. Bernardzikiewicz, A. Kenar 23. VII. 1930. J. stěnou: titěž 28. VII. 1930. Od JV.: Z. Korosadowicz 22. XII. 1931.

Zabí Mnich. SZ. stěnou (od Černého stavu): na JZ. vrchol: B. Czech, J. Ustupski 11. VIII. 1929. Na SV. vrcholek: M. a J. W. Żulawští 25. VII. 1934. JV. stěnou JZ. vrcholu: Z. Korosadowicz, J. W. Żulawski 18. VII. 1935.

Mlynár. Od SV.: Z. Krokowska, J. A. Szczepański 12. VI. 1928.

Malý Mlynár (b. 1975 m v sev. hřebenu Mlynáře). SV. hřebenem: K. Sinkowna, Z. Galicówna, W. Birkenmajer, K. Kupczyk a druhové 21. VII. 1930. S. stěnou: Z. Korosadowicz, J. W. Żulawski 26. VII. 1935.

Mlynárova veža (b. 1825 m, již končí vých. hřeben Mlynáře). V. stěnou: W. Birkenmajer, K. Kupczyk 18. VII. 1930.

F. V. Kroutil a J. Gellner

Letní sezona 1937 ve Vysokých Tatrách.

Zdá se, že počasí v letních měsících nebylo obzvláště příznivé návštěvníkům Vysokých Tater. Mohou se však utěšovati, že nejinak tomu bylo v Alpách: déšť, mlha, déšť, zmažené plány a málo výstupů.

Pokud vím až dosud z vlastních informací a z odborných časopisů, ve slovenské oblasti Vysokých Tater domácí lezci provedli několik pěkných prvovýstupů, které, což je ještě pěknější, podrobně popsali a popisy s náčrtý dali k dispozici odbornému tisku. Za nejcennější z těchto výstupů považují výstup J. stěnou na Z. vrchol Batizovského štítu (R. Kubín a V. Roland 5. VII. 1937) a nový výstup JZ. stěnou na Vých. štít nad Zeleznou branou (M. Baron a J. Holý 23. VII. 1937). Mimo tyto dva výstupy byly nově zaregistrovány: Ganek od Z., komínem mezi Středním Gankem a Gankem (S. Lux a dr. Z. Brüll 5. VII. 1937), Věž b. 2285 (Veža nad Květnicou) z. hřebenem (R. Kubín, V. Roland, I. Demková, A. Šimková a J. Šimko 6. VII. 1937) a Bradovica SZ. komínem (R. Kubín a V. Roland 11. VIII. 1937).

Domnívám se, že nemalý podnět ke zvýšené činnosti našich horolezců v letní sezoně a zejména k popisům a k uveřejňování popisů prvovýstupů, dal článek »K vyšším cílům« v 3. čís. Věstníku t. r. Tato okolnost a příznivé posudky odborníků (viz článek o nové cestě československého alpinismu z pera J. A. Szczepańskiego, Taterník XXI. str. 209) jsou pro mne největší satisfakcí.

Vraťme se však k Tatrám. Potěšující jsou návštěvy horolezců z ciziny, zejména z Anglie a z Francie. Angličané si oblíbili Tatry a dojíždějí tam dokonce v početných výpravách. Tak začátkem července dlela v našich horách výprava 20 Angličanů, z nichž někteří absolvovali pěkné výstupy s tatranskými vůdci (Divá veža J. hřebenem, Český štít a Vysoká hřebenem, Ozarpance od Dračí štrbiny atd.). Ze 23. a 24. VII. jsou registrovány výstupy Hildy Huttenové. V doprovodu domácích lezců Maurice James z Oxiordu shlédli již. stěnu Ostrého štítu a Vidlový hřeben. Bohužel též horská smrt zasáhla do řad anglických přátel našich hor. Ruth Hale, která již

po druhé zavítala do Tater, zřítěla se v srpnu t. r. na Čubrině. Z polských horolezců David Milechman zemřel dne 11. VII. 1937 vysílením nad prahem Dolinky za Mníchem, když den před tím s T. Orłowskim vystoupil vých. stěnou na Velký Mengusovský štít a ztrávil noc ve vánici a v dešti ve skalách pod vrcholem. Byl tedy tento rok pro horolezce krutější než dvě léta předcházející.

FVK

Výstupy v Tatrách v zimě 1936/37.

Doplňujeme zprávy, které jsme uveřejnili o zimních výstupech v sezoně 1936/37 v posl. čísle Věstníku na str. 75.

L'adový štít SV. hřebenem — S. Zamkovský, dr. Formánek a pí. Formánková 22. XII. 1936 (nikoliv 25. XII., jak na str. 76 omylem uvedeno).

Baranie rohy obv. cestou — S. Zamkovský a dr. Formánek 23. XII. 1936 (nikoliv 26. XII.); totéž A. Veverka 26. XII. 1936.

Ostrá Z. hřebenem od Nečerského sedla — R. Kubín, J. Šimko a dalších 5 účastníků IV. zimního horolezeckého kursu JAMES 29. III. 1937.

Mimo to podniknuty výstupy na L'adovou kopu od Sedielka (29. XII. 1936), Slavkovský štít (30. XII. 1936), několik výstupů na Kriváň od jihu, na Svišťový štít, proveden přechod přes Pričné sedlo (23. XII. 1936) atd.

Kriváň, první zimní výstup od S. z Nečerky (cestou č. 11 prův. Kr.-Gel), sestup k J. a přechod z doliny Suché vody do Nečerky přes Nečerské sedlo — Z. Korosadowicz a W. Stachnik 11. a 12. IV. 1937. Lezci vyrazili z bivaku na středním patře Nečerky o sedmi hodinách ráno prvního dne, od 18.45 do 5.30 druhého dne bivakovali na sev.-záp. hřebenu nad Štrbinou nad Kotlinami a dosáhli vrcholu Kriváně v 7.55 hod. ráno druhého dne. Obtíže výstupu byly prý velmi značné. — Několik dní později vykonali Z. Kuleszyna a T. Pawłowski druhý zimní výstup na Kriváň od sev. (též cestou č. 11), tentokrát za jeden den.

Zmarzle sedlo, první zimní výstup od J. z Pusté dolinky — S. Groński a Z. Korosadowicz 25. IV. 1937.

Prostr. Snehová veža, první zimní výstup, a to přes Prednou Snehovou štrbinu z Černé Javorové doliny — Z. Kuleszyna a T. Pawłowski 2. IV. 1937.

Zadná a Velká Javorová veža, první zimní výstup, a to hřebenem od Zadného sedla (cestami č. 931, 944 a 942 prův. Kr.-Gel.) — J. Pierzchala 10. IV. 1937.

Velký Kostol, první zimní výstup, a to v přechodu hřebenem od Malé k Velké bráničce (č. 1072, 1076 A, 1036 a 1064 prův. Kr.-Gel.).

Gerlach Karčmarovým žlebem, sestup do Gerlachovského kotle — A. Veverka, Dr. Maitner a R. Glatz 6. V. 1937.

Skrinica hřeben — M. Bacsányiová a dr. Z. Brüll 9. V. 1937.

Po 15. květnu byla na naší straně vykonána řada výstupů, tak zejména Široká veža J. stěnou (Spitzkopf a R. Pavlík 17. V.) a Lomnický štít z Měděné doliny přes Poslední štrbinu a »Jordánkou« (Ante Veverka, Dr. Maitner a R. Glatz 27. V. 1937). Výstupy tyto registrujeme spíše jako výstupy jarní (viz »Krásy Slovenska« XVI. str. 142).

FVK

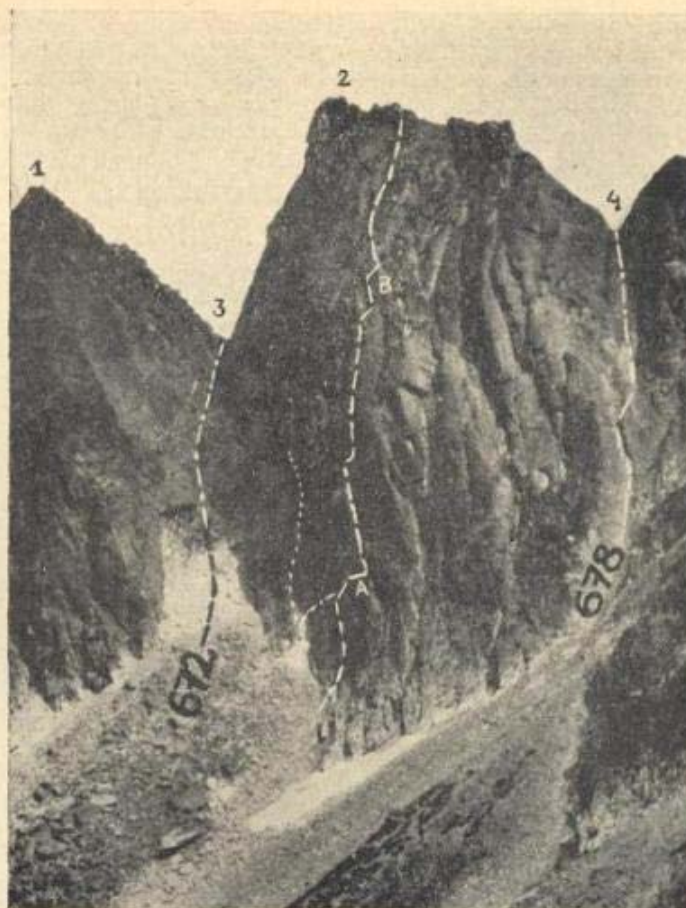
Popisy nových výstupů.

PREDNÁ JAVOROVÁ VEŽA. I. výstup od SV. (z Javorové doliny). W. Gruszczyński a J. Sawicki 30. VII. 1936.

Tento výstup je komentován v průvodci Kr.-Gel. »Vysoké Tatry« IV. díl pod č. 953 B jako výstup S. stěnou (podle dřívějších, tak znějících zpráv v »Taterniku«). Výstup vede vlevo (na vých.) od výstupu č. 953 A.

Drží se v hrubých rysech komína, který vede od sedla ležícího na JV. od Přední Javorové věže. Z travnaté planinky v dolině na úpatí Javorových věží vystoupíme pod komín končící dole 100metrovým vodopádem. Po žeburu vpr. od komína po trávě asi 120 m vzhůru — poněkud dopr. — na kazatelničku na hraně žebra. I. výšvih žebra obejdem vpr. po trávě, II. zdoláme přímo a dojdeme pod věž asi 35 m vysokou. Zářezem ve věži několik m vzhůru, pak travers dopr. na travnatou lávku s balvany na hraně věže. Po lávce šikmo dol. a aniž bychom vystoupili na vrchol věže, přejdeme dol. asi 130 m nepříjemným travnatým terénem, a to zprvu šikmo vzhůru a pak vodorovně do komína nad jeho spodní sráz. Druhý skok komína, rovněž přetékaný vodopádkem, obcházíme vl. Komín se pak dělí. Pr. větví přes dva další schody do kotle, z něhož vedou vzhůru tři komíny. Prostředním komínem asi 120 m a

JZ. stěna Vých. štítu nad Železnou branou. Pohled od Lúčného sedla.
 Parois du SO du Východní štít au-dessus de la Železná brána. Vue du Col Lúčné.
 Foto J. Bezrouk.

Vysvětlivky: 1 - Vých. vrchol Sněžné kopy, 2 - Vých. štít nad Železnou branou, 3 - Vých. Železná brána, 4 - Zlomisková štrbina. Čísła 672 a 678 jsou vzata z průvodce Kr.-Gel. „Vysoké Tatry“. Písmena „A“ a „B“ poukazuje na příslušná místa v popisu výstupu.

výše po skalách s travou ještě asi 80 m na zmíněné sedlo. Jako č. 932 prův. Kr.-Gel. na vrchol (první výstup trval 9 hod.).

Velmi těžké; pozor na trávu a lámavé skály. (Podle »Tat.«)

VÝCH. ŠTÍT NAD ŽELEZNOU BRANOU. Výstup JZ. stěnou (ze Zlomisk). M. Baron a J. Holý 23. VII. 1937.

Vých. štít nad Železnou branou spadá do Zlomisk mohutnou, plotnami opacéřovanou stěnou, jejíž levá (záp.) polovina je obrácena k rokli vedoucí na Vých. Železnou bránu, kdežto pravá (jihozáp.) hledí průčelím k Lúčnému sedlu. Stěnu se pokoušeli zlézt v létě 1935 (asi v srpnu) K. Cabelka a V. Stáflová. Jejich výstup vedoucí v 1. části stěny, je na fotografii vytečkován podle údajů pí. Stáflové. Téhož roku, 21. VIII., podařilo se S. Motykovi a R. Mrózkovi po prvé vylézt stěnou až na vrchol. Jejich výstup vedl asi stejně jako výstup zde popsaný, který je tedy vlastně výstupem druhým. V některém z příštích čísel vrátíme se k této stěně, jakmile si opatříme popis výstupu z 21. VIII. 1935. Výstup č. 675 prův. Kr.-Gel., označený v onom průvodci »od JZ.«, správněji snad »od J.«, není na fotografii zakreslen. Vede od kuloáru č. 678 dol. vzhůru na jihových. hřeben a na vrchol.

Popis výstupu: 1. Do záp. poloviny stěny táhne se — téměř ve spádnicí vrcholku — do černého žlebu suťový kužel. Zde je nástup (mužik). Dopr. po hraně, travkami prorostlou skálou a asi po 15 m na plošinku u ústí šikmého koutu (M. Baron a J. Holý při svém prvním pokusu 22. VII. 1937). Anebo (přííměji)

2. na pravo od zmíněného černého žlebu táhne se druhý, menší žleb. Tím přímo vzhůru až na plošinku pod šikmým koutem (títěž 23. VII. 1937).

Koutem 5 m vzhůru pod převis. Odtud dopr. po lámavých skalách přes hranu převisu na strmou plotnu, velmi chudou na záchyty a touto travers 6 m dále dopr. po uzoučkých lištách (»A« na fotografii). Odtud kolmo vzhůru přes trochu převislý komínek do strmého koutu pod velkou obdélníkovou plotnou. Koutem (bez záchyty, v horní části 2 skoby) částečně vzpíráním pod převislý blok. Pomocí spodních záchyty (naprostá expozice, bez stupů) obcházíme blok dol. na hladkou, silně sklo-

Původní
krásné květy a barvy
horských květin
v alpinu Vaši zahrádky
vykouzlí
speciální zahradní hnojivo

HORTUS

něnou plošinku. Z ní dopr. vzhůru přes převis (umělý stup) a dále travers 3 m dopr. (jsme právě nad strmým, výše zmíněným koutem). Odtud (kromobyčejně těžké) nepříznivě vrstvenými skalami vzhůru pod převisy, přes ně na plotnu a pomocí škvíry dol. vzhůru na travnatý balkonek. Přes menší převis přímo vzhůru na lávku a z této 3 m dopr. ke škvíře, která protíná hladkou stěnkou nad námi. Škvírou do převislého koutu, jím 3 m vzhůru, pak travers 2 m do pr. stěny koutu a vzhůru na hřebínek («B» na fotografii). Tímto lehce nahoru po 5 m do žlebu, jenž nás vyvede po 60 m bez obtíží na vrchol (první výstup trval asi 4 hod.).

Kromobyčejně těžké, jedna z nejtěžších tatranských tur. Výška stěny je asi 220 m. (Podle popisu M. Barona.)

FVK

BRADOVICA. I. výstup SZ. hranou a SZ. komínem — R. Kubín a V. Roland 11. VIII. 1937.

Mohutnou SZ. roklí Bradovice doprovází vlevo SZ. hrana, která vybíhá ze SV. vrcholu Bradovice a dole končí skalní ostruhou. Sz. hrana a S. pilíř ohraničují pak SZ. stěnu Bradovice. Ve IV. dílu horolezeckého průvodce Kr.-Gel. «Vysoké Tatry» je na náčrtu na str. 20 ona hrana dobře znatelná, a to na spodním okraji číslice «840»; S. pilíř se vypíná asi tam, kde končí černé stínování S. stěny a začíná světlá SZ. stěna. Spodek S. pilíře je kousek vpravo od nástupu čís. 838.

Nástup na SZ. hranu je od S., vlevo od charakteristické plotny v ostruže. Po levé straně plotny vystoupíme na sedélko v SZ. hraně (sedélko je na nákrese dobře vidět, a to kousek vpravo dole pod číslicí «840»; rovněž výstup k němu je znatelný z pr. cípu zátoky pod stěnou, šikmo doprava vzhůru). Po ostří hrany dojdeme až na velkou sufovou lávku u paty štítové stěny (viz též č. 838 a 840 B). Až sem 1½ hodiny. Dostí těžké.

Z této lávky vidíme přímo před sebou komín, jenž rozděluje SV. vrchol Bradovice. Po levé straně komín je zcela mokřý, po pr. straně místy. Po 20 m v komíně dostaneme se na první skalní balvan. Odtud v pr. části komína (10 m) na druhý skalní balvan. (dobré jištění). Zářezem šikmo dopr. vzhůru na nakloněnou plošinku (10 m). Odtud dol. na dva nakloněné odštipnuté balvany. Dobré stanoviště. Stěna komína pokračuje dol. mírně skloněnou puklinou. Touto vzhůru (nejtěžší místo) k dobrému místu pro zajištění (6 m). Komín přechází dále v ostrý žleb. Tímto do skalního okna, utvořeného velkým balvanem, zaklíněným nad žlebem (30 m). Z okna na druhou stranu a na vrchol (od lávky 2½ hod.). Kromobyčejně těžký, velmi exponovaný výstup (podle R. Kubína, James).

Výstup SZ. hranou až na lávku lze spojit s horní částí cesty č. 838 v krásný, dosti těžký výstup.

Jižní, resp. jihozáp. stěny úseku hřebenu od Jastrabího sedla po vrchol Belasé věže, tedy celý skalní val, jímž Karbunkulový hřeben, Malý kolový štít a Belasá věž spadají do Malé Zmrzlé doliny, je dosud «terra incognita». Sindelovitě zvrstvené plotny, střídající se s velmi drobnými, travou prostoupenými úseky, odrazily dosud všechny útoky.

Letos v srpnu udělala partie, skládající se ze známého polského horolezce Stan. Motyky, Poláka Duneckího a spíšských Němců Krause a Gatteringera vážný útok na tento skalní val, a to poněkud vlevo od spádnice vrcholu Malého Kolového štítu. Po

celodenním boji zdolali spodní polovinu stěny, večer však musili pod velkým převisem vytraversovati doleva napříč úbočím Belasé věže a sestoupiti žlebem Zmrzlé štrbiny do doliny. Druhého dne se vrátili — zesílení S. Luxem — a žlebem Zmrzlé štrbiny a cestou z předešlého dne napříč úbočím Belasé věže dosáhli místa, kde den před tím obrátili. Odtud se jim podařilo vystoupiti přes veliký převis ještě o 30 metrů výše, pak však byli odrazeni definitivně. (Dle ústní informace Ing. G. Kégela.)

Jalovec z Planice.

Jalovec (Alpes Juliennes).

Foto dr. Kroutil.

Smělý zahnutý zub Jalovce — symbol Julských Alp. Připomíná nám ony krásné bílé hory našich slovinských bratří. V jeho kolmých stěnách vzhůru k vrcholu vedou nejtěžší výstupy vykonané v posledních letech mladou generací slovinských horolezců. A připomíná nám též začátky našeho alpisumu, který se zrodil a rostl právě v těch Julských a Saviňských Alpách. Bude tomu příštího roku čtyřicet let, co vyšel první český horolezecký časopis, orgán tehdejšího českého odboru SPD, Alpský Věstník. Vzpomínám na onu dobu a na předválečnou historii našeho horolezectví chceme věnovati jedno z čísel příštího ročníku. Red.

Z P R Á V Y K L U B O V N Í

Mezinárodní kongres turistický, termální a klimatický v Paříži 1937.

U příležitosti mezinárodní výstavy v Paříži svolán byl tento kongres na dobu od 21. června do 4. července t. r. Poněvadž ke kongresu byla připojena sekce »Alpistika a turistika v horách«, zúčastnil se předseda našeho Klubu R. Pilát celého kongresu. Za Klub čsl. turistů byl přítomen p. Dr. Brynda s chotí. Vedle toho zúčastnil se kongresu za turistickou sekci ministerstva obchodu p. Dr. Pártl, jakož i zástupce našeho

ministerstva železnic. Program kongresu byl obsáhlý a dělil se do 17 sekcí. Z důležitějších třeba uvést: turistika letadly, turistika automobilem a motocyklem, camping, koloniální turistika, námořní turistika, alpistika a horská turistika, cestovní kanceláře atd.

Kongres byl slavnostně zahájen prezidentem francouzské republiky Albertem Lebrunem, státním generálním komisařem pro turistiku Rolandem-Marcelem a předsedou kongresu a Touring-Clubu Edmondem Chaixem. Sekce pro alpinism a turistiku v horách konala své schůze ve dnech 30. VI. až 1. VII. za předsednictví Sarraz-Bourneta, našeho čestného člena a nedávného předsedy franc. alpského klubu. Program prací této sekce byl rozvržen v 5 komisí: letní alpistika a organizace v horách, lyžařství a zimní alpistika, věda a hory, doprava v horách, umění a hory. Každé komisi předsedal určený předseda. Komisi pro lyžařství a zimní turistiku předsedal R. Pilát a komisi pro vědu a hory předsedal Dr. W. Goetel. Přítomnými odborníky byla přednesena celá řada zajímavých a věcných přednášek. Dne 3. července byl kongres opět slavnostním způsobem uzavřen. Během zasedání kongresu byly konány prohlídky různých musejí v Paříži a v okolí.

Valná hromada mezinárodní alpistické Unie byla v rámci turistického kongresu svolána v době zasedání sekce pro alpinism na den 2. července. Před valnou hromadou konala se porada výboru. Valné hromadě předsedal náš čestný člen Edm. d'Arcis za přítomnosti delegátů zahraničních korporací. Účast tentokrát nebyla velká a jen zástupci ze Švýcar a Francie byli v četnějším počtu přítomni. K bodu o určení místa pro pořádání příští valné hromady přihlásil se ke slovu jménem Klubu Čsl. Alpistů a Klubu Čsl. Turistů předseda KACS R. Pilát a opakoval svůj návrh z loňského roku, aby v roce 1938 byla konána nejen valná hromada, ale i mezinárodní kongres v Praze.

Návrh byl předsedou Edm. d'Arcisem jménem výboru doporučen a jednomyslně s potleskem schválen. Kongres v Praze bude spojen s mezinárodní výstavou horských fotografií a obrazů a po kongresu budou uspořádány výpravy do Českého ráje a na Tatry. Valná hromada byla skončena výzvou předsedy Edm. d'Arcise: »Na shledanou v Praze!«

U příležitosti turistického kongresu a valné hromady mezinárodní alpistické Unie pořádala městská rada v Paříži na počest účastníků ples, na kterém byli představeni reprezentantům obce též delegáti Klubu čsl. alpistů a Klubu čsl. turistů. Vedle toho pořádal francouzský alpský klub na počest delegátů mezinár. alpistické Unie oběd. Příslušné proslovy učinil nový předseda franc. alpského klubu Olivier a předseda Unie Edm. d'Arcis.

Navázání nových přátelských styků s francouzským alpským klubem. Při své cestě do Francie navštívil předseda Klubu čsl. alpistů R. Pilát několik odboček francouzského alpského klubu. V odbočce v Marseille byl přijat p. Faurem a byl mu odevzdán průvodce po okolních horách odbočkou vydaný. V odbočce maritimních Alp v Nice dostavila se řada funkcionářů, a sice předseda Ingigliardi, mistopředseda Dr. Paschetta, tajemník Gairan a řada členů. Pan Ingigliardi učinil přátelský proslov, načež náš předseda poděkoval a pozval členy odbočky na příští kongres Unie do Prahy. V Ajacciu na Korsice náš předseda navštívil tamějšího předsedu odbočky p. Escalaïsa, s nímž rovněž navázal přátelské styky. — V Paříži seznámil se náš předseda s několika členy ústředního výboru a pozdravil naše čestné členy Sarraz-Baumeta, de Ségogne, Dr. Arlanda a našeho dobrého přítele Blanca z Lyonu. Vedle toho seznámil se s několika delegáty venkovských odboček. Podle učiněných slibů lze očekávat, že návštěva příštího kongresu v Praze z Francie bude slušná, a celá fa-

da našich přátel těší se poznati naši krásnou Prahu a naše hory.

Prvovýstupy na Korsice. Náš předseda R. Pilát podnikl v červnu t. r. ve společnosti našeho dopisujícího člena Ing. Ghiglione z Turina a prof. Boccalate z Milána, členů C. A. I., výpravu na Korsiku. Po přivítání předsedou korsické odbočky francouzského alpského klubu panem Escalaïsem vypravili se následujícího dne účastníci s p. předsedou a s funkcionářem odbočky ve dvou autech na horskou výpravu z Ajaccia do nitra Korsiky. Po přenocování v Evive odjeli časně ráno účastníci na Col de Vergio (1464 m), kde byla auta ponechána. Mezitím dorazil průvodce se svým oslem, na něhož byly naloženy stany, spací pytle a potraviny. Po 3½ hodinovém pochodu byly postaveny stany v horní části údolí pod horou Paglia Orba. Následujícího dne byl proveden zajímavý výstup na oba vrcholy Paglia Orby (2525 m) se skvělou vyhlídkou. Sestup proveden na sedlo mezi Paglia Orbou a Capo Tafone (2343 m). Hned na to byl podnik-

Kdekoliv a kdykoliv
můžete utrpěti úraz.
Odškodné zajistí Vám
za výhodných podmí-
nek úrazové pojištění.

SEKURITAS

akciová pojišťovna v Praze

II., Vodičkova 20, tel. 28641.

Informace bezplatně.

nut výstup k tak zv. oknu Capo Tañonato, kdežto Ghiglione a Boccalate vykonali šťastně prvovýstup traversí celého hřebene Capo Tañonato od jihozápadu k severovýchodu, který byl dosud proveden jen opačným směrem se slaněním. Po návratu na Col de Vergio nastoupena byla jízda auty do osady Calacuccia, kde v hotelu Monte Cinto jsme se rozloučili s funkcionáři francouz. alpského klubu. Následujícího dne podnikla výprava čtyřhodi-

nový pochod s mulou a průvodcem do sousedního údolí pod Paglia Orba do ležení u Grotte des Anges, kde byl postaven stan v sousedství jiné, švýcarské výpravy. Druhého dne podnikli účastníci výstup k zářezu mezi věžemi, nalézajícími se na východ od Paglia Orby. Pilát spokojil se s výstupem na následující věž v pokračování k východu, kdežto Ghiglione a Boccalate provedli prvovýstup traversí na 4 věže směrem k západu k Paglia Orba. Následujícího dne provedl Ghiglione a Boccalate výstup na Paglia Orba cestou Angličana Finche a odpoledne dopravena byla zavazadla na mule do Calacuccia. Poslední výprava byla provedena autobusem a dráhou přes Carte do horské osady Vizzavona, kde se 3 km od stanice nalézá ve výši 1100 m hotel Monte d'Oro. Odtud podnikli všichni tři účastníci prvovýstup na Monte d'Oro (2391 m) přes pět věží, některé s hlubokými zářezy až k vrcholu. Návrat proveden přímým sestupem hlavním údolím. Namáhavý výstup s návratem do hotelu trval plných 13 hodin. Následujícího dne nastoupena cesta nazpět dráhou do Calvi a parníkem do Nice, kde se účastníci srdečně rozloučili. Oba Italové byli na výpravě opatřeni odznakem našeho Klubu a vzkazují našim členům srdečný pozdrav. Rovněž i předseda korsické odbočky p. Escalaïs těší se na shledanou s našimi členy v Praze na mezinárodním kongresu v příštím roce.

Noví členové.

- 937. Müllerová Jelena, odb. učitelka, Praha XIX., Švecova č. 1.
- 938. Zoubek Jindřich, prodavač ty. Meisl, Tábor, Převrátelská č. 332.
- 939. Zdeněk Vokáč, studující medicíny, Brno, Kampelíkova 4/I.
- 940. Věra Vašková, studující, Brno XII., Tyršova 21.
- 941. Josef Vašek, studující, Brno XII., Tyršova 21.
- 942. Vladimír Procházka, studující, Brno, Koliště 91.
- 943. Alexej Maischeider, úředník, Brno, Zahradníková 23.
- 944. Mila Macků, učitelka, Brno XVI., Na mozolkách 41.
- 945. Jan Kořinský, studující, Brno, Chorvatská 21.
- 946. Anna Černá, studující, Brno XVI., Vondrákova 31.
- 947. Ada Andělová, studující, Brno, Dominikánské nám. 2.

Osobní.

Pan Josef Myška a sl. Maruška Černá uzavřeli svůj sňatek.
JUDr. F. V. Kroutil otevřel samostatnou advokátní kancelář ve Vyškově u Brna.

Všechno naše členstvo znovu upozorňujeme, že pravidelné týdenní

ČLENSKÉ SCHŮZE

konají se každý čtvrtek od 19. hod. več ve spolkové místnosti Drahoňovského podniků u Nováků, Praha II., Vodičkova ul. (pasáž).

Cvičení v Prachovských skalách konají se každou neděli podle úmluvy na čtvrtedních schůzích.

Cvičení na Hrubé skále koná se 17. X. 1937 za vedení p. Ing. Ferd. Gottmanna.

Zádáme zdvořile, ale naléhavě o vyrovnání dlužných členských příspěvků za rok 1937. Současně upozorňujeme na nutnost hlášení každé změny adresy. Jen tak můžeme zaručiti správnou expedici Věstníku Klubu Čsl. Alpistů.

LITERATURA

L'ALPINISME, roč. 1937, 4 sešity.

Je to orgán vysokohorské sekce (Groupe de Haute-Montagne) při francouzském alpském klubu. Stejně elitní jako jsou členové této sekce je také jejich časopis. Výpravou je to po našem soudu vůbec nejlepší t. č. vycházející horolezecký časopis.

Z článků popisných upoutá nejvíce obsáhlá (asi na 20 str.) zpráva L. Neltnera o francouzské expedici do Karakora z r. 1936 (**Útok na Hidden Peak**; str. 317). Vůdce expedice, H. de Ségonne k ní napsal předmluvu. Neltner je nejvíce povolán, aby popsal dobytí žebra Hidden Sud, po kterém se dál výstup. Byl s Deudonem poslední, kdož opustil v sněhové metelici monsunových bouří horu. Do Himalaje zavádí nás také článek M. Kurze: **Himalaja 1933—1935**. Známy topograf švýcarský a účastník Dyhrenfurthovy expedice z r. 1934 popisuje postupně IV. anglickou expedici na Mt. Everest z r. 1933, jež se nedostala výše než expedice z r. 1924 (do výše cca 8.570 m), pak malou anglickou expedici, vedenou M. Pallisem, z r. 1934, při níž slezen byl střední vrchol Satopanth (6.720 m) a jeden starý problém himalajský, Leo Pargial (6.770 m), na němž již před více než 100 lety (r. 1818) bratři Gerrardovi s primitivními prostředky dosáhli výše 5.900 m. Konečně je popsán skvělý průzkum vnitřního kotle Nanda Devi a pramenů Gangu E. Shiptonem a H. W. Tillmanem s pouhými 3 dardžilingskými nosiči v r. 1934. Expedice dosáhla výsledků znamenitých: Soutěskami Rishi pronikla poprvé do »vnitřní svatyně« Nanda Devi a umožnila tak úspěch Tillamův a Oddelův z r. 1936. Zlezla vrchol Maiktoli (6.803 m) a přešla 6 průsmyků. Mapovala Himalaji Garwhalskou a prameny Gangu. Při tom stála 7měsíční expedice směšnou poměrně částku 287 liber št. tedy cca. 40.000 Kč.

O činnosti jedenácti rakouských horolezců v Kavkazu během léta 1935 referuje R. Schwarzgruber (str. 299). Výsledky Rakušanů jsou známy (viz referát o časopisu »Bergsteiger« v tomto čísle).

Smutným důkazem ješitnosti některých výborných alpistů je boj pérem, který vedou na str. 235, 315 a 347 G. Gervasutti a sl. L. Boulaz o tom, jak byl proveden II. průstup sev. stěnou Gdes. Jorasses. Jak známo, byla tato slavná stěna zlezena krátce po R. Petersovi a M. Maierovi ve dnech 1. a 2. VII. 1935 současně dvěma lanovými družstvy: Italy G. Gervasutti-m a B. Chabod-em a sl. L. Boulaz s R. Lambertem ze Ženevy. Ve svém článku: **Sev. stěna Gdes.-Jorasses** píše Gervasutti dosti opovržlivě o výkonech ženevské dvojice, jež dle něho prostě cupitala za Italy a musila býti těmito podporována, ba zachráněna. Sl. Boulaz na tato nařčení rozhořčeně odpovídá a vyvolává tak další repliku Gervasutti-ho. Škoda papíru: Kdo zleze sev. stěnu Gdes.-Jorasses musí býti dobrý horolezec, ať již šel první či poslední. Svědčí o nesprávném pochopení podstaty horolezectví, zavádí-li se do něho po vzoru sportu kvalifikace výkonů (jednotlivých tur) ještě kvalifikace osob, kdož výkony provádějí, kontroverse, zda Gervasutti, jenž vedl italské družstvo je lepší než Lambert, jenž vedl švýcarské. Nám je sympatičtější Lambert, jednak proto, že Gervasutti zbytečně kontroverzi vyvolal, jednak proto, že Ital mluví k své chvále, kdežto Lambert mlčí.

E. Frenco švižně a skromně popisuje výstup sev. stěnou na Tour Carrée, jeden z vrcholů Roche Méane v Dauphiné (str. 177). Do téže skupiny nás zavádí G. Gervasutti svým článkem: **Sev.-vých. hřeben Pic Gaspard** (str. 291). Dvě větší práce pojednávají o výstupech ve skupině Mt.-Blancu. J. Charignon líčí podélný přechod přes hřebeny Gdes.-Jorasses od Col des Hirondelles po Col des Gdes. Jorasses (str. 279). Při tom byl podruhé po vůdcích A. Reyovi a A. Chenozovi, kteří tudy prošli 1927, zlezen strašlivý sráz vých. hřebenu nad »brèche en V«, který odrazil před tím 32 útoků výborných alpistů s předními vůdci. Výprava trvala 3 dny (22. až 24. VII. 1935). N. Pietrasanta popisuje s G. Boccalatte-m provedený prvý průstup záp. stěnou

Spolehlivým průvodcem

jest Vám vždy všestranné po-
jištění úrazové, odpověd-
nostní a životní u

SLAVIE,

vzájemně pojišťovací banky.

Praha-Brno-Bratislava.

Zástupci ve všech místech RČS.

Doporučujeme
k uzavěru všech druhů pojištění.

francovka

a nyní též
zubní krém

Známa továrna na francovku Alpa rozšířila svoji působnost na výrobu zubního krému. Tak jako Alpa francovka, tak také zubní krém Alpa jest vyroben z nejlepších čistých surovin. Známa vkusná, symbolická úprava výrobků Alpa vzbuzuje sympatii. Jméno a dobrá pověst značky Alpa zaručuje hodnotný zubní krém.

Aiguille Noire de Peuterey (str. 337). Zvláštní pozornosti zasluhují statě o nových anebo opakovaných kromobyčejně těžkých výstupech. Tak na str. 193 je výčet takovýchto výstupů, provedených v r. 1935 členy G. H. M. v Alpách a Atlasu, na str. 267 a 307 prvovýstupy r. 1935 ve skupině Mt. Blancu provedené. Některé prvovýstupy jsou uvedeny i mezi Zprávami (na př. na str. 308).

Poměrně málo pozornosti jest věnováno Alpám Východním. Kromě překrásného obrázku sev.-vých. stěny Civetty, doprovázeného stručným vylíčením 33. průstupu tímto zdímem, provedeného L. Devies-em a G. Gervasutti-m, najdeme v tomto ročníku jen kratší reportáže o čtyřech krajně těžkých výstupech v jižním srázu Torre Trieste ve skupině Civetty (str. 225) a obléhání sev. stěny Cima Ovest di Lavaredo až do vítězství R. Cassina a V. Ratti-ho ve dnech 28.—30. VIII. 1935 (str. 226).

Na počátku této recenze jsme napsali, že L'Alpinisme je výpravou nejlepší horolezecký časopis t. č. vydávaný. Papír je křídový, tisk znamenitý a obrázky z nejlepších, jaké lze najíti. Časopis je výrazem vysoké úrovně současného francouzského alpismu.

J. Gellner.

DER BERGSTEIGER, ročník 6./XIV., 712 stran. Vedle reprezentativní ročenky Zeitschrift des DÖAV a spíše zprávám klubovním věnovaným Mitteilungen, vydává D. Ö. A. V. tento měsíčník, věnovaný převážně horské beletrii, článkům popisným a národopisným. Vyzdvihnouti sluší četné a výborné ilustrace.

Horolezectví v **zemích slovanských** je věnován jediný článek R. Fritsche (str. 243 a 349) o **Záp. Saviňských Alpách**. Popsáno je 9 nových výstupů v okolí České kočky, na Grintovec (2559), Dolgi hrbet (2478 m), Stucuc (2462 m), Skutu (2552 m) a Kranjskou Rinku (2460 m), jež autor v l. 1929—1932 podnikl dílem s W. Lindenbachem, dílem se známým vídeňským horolezcem H. Peterkou. Byla to kdysi naše skupina a dotýká se nás bolestně, že při dosti podrobném výčtu literatury na konci článku nenajdeme více českých jmen. Odmlčeli jsme se v Alpách slovinských slovem i skutkem.

Ze těžiště horolezecké činnosti přeneslo se z Alp a Tater do **horstev mimoevropských**, projevuje se v Bergsteigeru četnými články o expedicích do hor Asie a Afriky. Prof. Schwarzgruber líčí (str. 33) průstup sev. stěnou Džangy (5.145; Kavkaz), provedený v červenci 1935. H. Peterka (str. 81) vede nás taktéž do Kavkazu — na Ailamu (4.525 m) a na Škaru (5.050 m) od vých. Stručný referát o **Kavkazské expedici mládeže mnichovské sekce D. Ö. A. V.** (str. 249) od L. Schmaderera je provázen několika zdařilými obrázky. Jmenujeme mezi nimi reprodukci obrazu známého Ernsta Platze: Ušba (na str. 251). Mnichovská expedice vykonala průkopnickou práci ve skupině adajské.

K. Wien, který vedl letošní 3. německou expedici na Nanga Parbat, popisuje (str. 161) výstup na Mt. Kenia (5.190 m) ve Vých. Africe. Byl to třetí výstup na tento vrchol po Mackinderovi (1899) a Shiptonovi (1929).

Do hor exotických lze počítati i **Parnas a Olymp**, o nichž píše A. Graber (str. 629). Vraťme se k Alpám. Velké stěny záp. Alp silně zaměstnávají horolezce. V článku **Tři sev. stěny** (str. 1) popisuje L. Steinauer tři z nich: Sev. stěny Grandes Jorasses, Aletschhornu a Matterhornu, jež autor zdolal za 3 týdny v červenci 1935. Ilustrace na str. 2 poučuje o sklonu prvé z těchto 3 mocných stěn. O druhém průstupu sev. stěnou Matterhornu píše S. Schmidbauer (str. 590). I tu je velmi instruktivní obrázek, znázorňující sklon stěny. Méně zdařilý je článek H. Peterky: **V bouři a mracích hřebenů Wallisu** (str. 225). Líčí se v něm mimo jiné klasické výstupy na Obergabelhorn přes »Arbengrat« a »Teufelsgrat« Täschhornu. Slavná vých. stěna Mte. Rosy je předmětem článku H. Frankeho (str. 683), který vystoupil od Marinelliho chaty na Silbersattel (4490 m) ve výborném čase 12 hodin.

Divoce rozeklané vrcholky Bergellu se svými výstupy v žule, podobnými oněm v jehlách mt-blancských a v Tatrách, nám představuje H. Burggasser ve dvou referátech o prvovýstupech v této skupině provedených: **Sev.-záp. stěna Dentra** (str. 109) a **Piz Trubinasca** (sev. stěnou, str. 331). Je to jedna z málo skupin, v nichž průkopníky (i duchovními iniciátory) byli horští vůdcové, nejdříve Chr. Klucker, pak W. Risch. Zdá se, že zanechali ještě několik velkých problémů nerozřešených.

Mezi články z **Dolomit** najdeme hned dva popisující Dülferův výstup na Torre del Diavolo ve skupině cadinské. H. Schwanda popisuje jej na str. 99, F. Schütt na str. 269. Druhý článek obsahuje chmurnou meditaci o horské smrti řady těch, kdož slezli »dábelskou věž«. O tom, co to je buldočí vytrvalost, nás poučuje článek H. Hintermajera: **Sev. stěna Cima Ovest di Lavaredo** (záp. Zinne; str. 130). Autor a jeho druh S. Meindl věnovali celou svou dolomitskou dovolenou, více než 3 neděle léta 1935, aby obléhali tuto stěnu. Provedli 2. průstup po Cassinovi a Rattim. 3 neděle pod ponorou stěnou, když kol dokola lákalo tolik vrcholového štěstí! Cestu na Croda dei Toni (Zwölfer) přes záp. pilíř, kterou našel M. Krüttner (str. 193) je zjevně cestou budoucnosti. Je krajínově krásná, jen prostředně těžká, orientace je snadná, což nelze říci o dosavadní obvyklé cestě na Croda dei Toni. Přátelé krásného slohu si s chutí přečtou vzpomínky G. Langese (str. 139) na výstup již. stěnou Marmolaty. O tomtéž předmětu píše mimo jiné i A. Schnack (str. 588). Článek jeho je bezvýznamný.

Bavorští horolezci, zaměstnaní v létě většími problémy záp. Alp a horstev mimo-evropských, zlézají nyní nejtěžší cesty v severních vápencových Alpách v zimě. Jsou to výkony úžasné. Tak byla v zimě zlezena severní stěna Benediktenwand, o čemž referuje S. Schmidbauer na str. 274, hrana Wartsteinu (článek R. Peterse str. 261), ale i »rekordně obtížná« sev. vých. stěna Schlüsselkarspitze. Tento zcela nepochopitelný výstup popisuje A. Göttner (str. 553). Provedl jej koncem února s R. Petersem za 3 dny. Levý horní obrázek na str. 552 nám ukazuje, jak to v takové stěně za zimních poměrů vypadá.

L. Steinauer popisuje švižným slohem (str. 144), jak v zimě sám vystoupil na Mt.-Blanc.

Zvláštní zmínky zasluhuje dvojčíslo 8./9., které je celé věnováno Bernskému Oberlandu. Přehled po této překrásné skupině zjednává nám nákres na str. 426/427 a fotografie barevného reliéfu Bernských Alp z Alpského musea v Bernu (str. 448). V řadě článků pojednává se o dějinách, klimatu, vysoké zvěři a květeně Bernských Alp, o obyvatelstvu a jeho řeči, životě horských sedláků a horských vůdcích, o horských drahách a o zajímavé rezervaci na Grimselu. Horolezectví přichází při tom hodně zkrátka. E. Benesch vypravuje o údolích Bernského Oberlandu (str. 425), skutečný alpism přichází k slovu v jediném článku M. Krüttnera: **Přimá sev. stěna Jungfrau** (str. 441), líčícím druhý průstup touto stěnou po Lauperovi a Schuhmacherovi.

Z článků všeobecných upoutává interview redakce se známým mnichovským horolezcem L. Schmadererem o tom, zda ve skále již bylo zlezením sev. stěn Cima Grande a Cima Ovest di Lavaredo dosaženo hranice lidských možností (str. 279). Schmaderer resumuje: »Absolutní hranice překonatelných obtíží ve skále již bylo dosaženo. Možnosti, jež nám dává technika háková a lanová, jsou již vyčerpány«. Vývoj půjde dle Schmaderera již jen do šířky. Budou zlezeny další kolmé stěny. Otázkou, kam spěje alpism, zabývá se G. Langes v článku **Blyskavice** (str. 565). Poměry v německém alpismu jsou zcela jiné než v našem: My musíme výše (viz článek našeho letošního III. čísla), Němci jsou na vrcholu výkonnosti. Musí se nyní již brániti proti výstřelkům, hájiti zákonitost alpismu a jeho náplň ideovou. Langes netušil, že jeho teorií tak brzy po uveřejnění Blyskavice potvrdí **Smrt na Eigeru** (str. 653), o níž Langes sám referuje.

Na základě obrázku, opatřeného výškovou škálou (na str. 656), popisuje nejdříve důkladně průběh výstupu Angerera, Hinterstoissera, Kurze a Rainera a konečnou katastrofu. Pak praví v »Usudcích a odsouzení«: »Doufejme, že přijde den, kdy . . . žádný horolezec nebude považovati šťastnou náhodu průstupu touto stěnou za vrchol svého horolezeckého počínání«.

K staré, dosud vyhovujícím způsobem nerozřešené otázce spolehlivé stupnice těžkostí vrací se B. Schínko (str. 701). Jsme s autorem zajedno, že nelze obtíže výstupu posuzovati jen dle jednotlivých těžkých míst a že do nejvyššího stupně (VI.) by měly býti zařazeny jen výstupy o neustálých nebo aspoň velmi dlouho trvajících krajních obtížích. Pokus autorův, rozlišovati obtíže obecné a obtíže »skobově-technické« (omlouváme se za tento výraz, německé »haken-technisch« nelze prostě přeložiti), zdá se nám příliš vyumělkovaný.

Se zájmem jsme si přečetli článek V. Paschingera: **Mapy relativních výšek** (str. 29) s dvěma příklady map Watzmannu a skupiny Venedigeru. J. G.

ZIMNÍ SPORT, list Svazu lyžařů RCS., ročník XXVI., 1936-37. Praha, 10 čísel, 292 stran.

Velmi dobře vedený a skutečně reprezentativní tento časopis věnuje se nyní výhradně lyžařskému sportu. Přesto tu a tam vyskytnou se v něm články s obsahem spíše horolezeckým. Tak setkáváme se v tomto ročníku se vzpomínkovými články Lad. Škvora: **Cima del Angello** (str. 6) a **Diavolezza** (str. 68), dále vidíme překlad článku P. Ghiglione: **Dvě sedmtisícovky ve skupině Karakorum** (str. 36) a velmi pěkný článek Jaroslava Kvida: **Tri kopy** (str. 246), popisující druhý zimní výstup na Tri kopy v Lipovských holích, vykonaný 31. XII. 1936.

Druhá kopa byla po prvé slezena v zimě 1. března 1936 Karpiňským a Tarnowskim. Zmínky zasluhuje úvaha mjr. let. M. Staňka: **Lyžař a letectví** (str. 213). Pisatel se přimlouvá za vydání Zimního průvodce po Vysokých Tatrách, který mimo slovní popis partií obsahoval by letecké (nebo vhodné pozemní) snímky alespoň obtížných lyžařských výstupů. Na snímcích by byly zakresleny nejvhodnější trasy výstupů, resp. sjezdů, lavínesní místa a pod.

Na několika místech (M. Slavík: **Zájem o Tatry** — str. 219, J. Řihánek: **Vysoké Tatry s hlediska lyžařského** — str. 216) se setkáváme s návrhy na úpravu Tater. Čteme o prodloužení lanovky od Hrebienuku ke Zbojnické chatě a o »hudbě budoucnosti«, horské silnici vedoucí Bělovodskou dolinou přes Polský hřebek do doliny Velické . . . Vrátime se jindy k oněm návrhům, s nimiž naprosto nesouhlasíme. Třeba zaujmouti přesné stanovisko. Naše veřejnost si musí konečně ujasnit, kde končí okrasa a plánovitá výstavba — a kde začíná pustošení a hotelářské ničení našich jediných velehor.

Musíme, bohužel, upozorniti redakci Zimního sportu, aby bedlivěji kontrolovala autory, kteří jí zasílají k reprodukci fotografie z Tater. Na str. 84 vidíme obrázek označený »Cestou k Zelenému plesu« a na str. 85 »Vel. Svišřovka«. Ve skutečnosti jde o fotografie z docela jiné části Tater, a to z Velké Studené doliny: pohled z doliny k Prielomu a pohled na sev.-záp. svahy Slavkovského štítu. Řekne se opomenutí. Avšak v předposledním čísle (str. 219) opět nás zarazí takové opomenutí. »Vys. Tatry — pohled ze svahu Českého štítu« nemají s Českým štítem společného. Obrázek je fotografován od Svišřového štítu. Mezi ním a Českým štítem je několik km hlavního hřebenu! Vina nestihá redakci. »Věstník« též býval obdařován takovými nesprávně označenými tatranskými fotografiemi. Vina je na autorech. Ti nechť si zapamatují, že »horské snímky nepředstavují pouhé hory, nýbrž že lze z nich vyčísti i duševní vlastnosti jednotlivce« (J. Řihánek: **Fotografování v horách**, Zimní sport, str. 111). Nechť si zapamatují tuto větu, aby se nedala z nesprávných titulků pod obrázky vyčísti leda-bylost a nezodpovědnost vůči tisícíhlavé obci čtenářské. F. V. Kroutil.

R Ů Z N Ě Z P R Á V Y

Druhá polská horolezecká výprava do And (viz Věstník IV. str. 20) odnáší si z Jižní Ameriky cenné úspěchy. Vykonala prvovýstupy na jedenáct panenských šestitisícovek, a to zejména na Cerro de los Patos (6280 m), Nevado Pissis (6780 m), Nevado de Nacimiento (6492 m), Nevados Tres Cruces (6620 m) a především na Nevado Ojo del Salado (asi 6870 m). Dobyť tohoto vrcholu je největším výkonem polské výpravy. Výprava zjistila, že nikoli Mercedario (6800 m), nýbrž Nevado Ojo del Salado je po Aconcague druhým nejvyšším vrcholem Jižní Ameriky. Takto tři, po Aconcague nejvyšší jihoamerické štíty (Nevado Ojo del Salado v r. 1937, Mercedario v r. 1934 a Nevado Pissis v r. 1937) staly se kořistí horolezců polských.

Do hor a na tury vždy **Odkolkovy**
 osvědčené oplatky sušenky perníčky
Odkolkův chléb „selský“ nebo „Vita“ marcipány

Německá výprava do Ohnivě země, čítající 4 členy (dva v Již. Americe usazené Němce, prof. Dr. Festera a Dr. Jakoba, a dva Bavoráky, H. Teufela a S. Zucka) dorazila v lednu 1937 do Patagonie. Ve vých. části skupiny Cerro Payne zlezen byl poprvé nejvyšší vrchol, Monte Admirante Nieto (2460 m). Expedice je dosud ve své pracovní oblasti.

Dvě menší anglické výpravy v indických horách. Slavní angličtí horolezci Shipton, Tillman, Smythe a Oliver budou letos opět činní v horstvech Indie. První dva mají namířeno do Karakora, Smythe a Oliver hodlají pracovat v Himalaji Kumaonské a Garhwalské.

Terstská sekce C. A. I. připravuje horolezeckou výpravu do Habeše. Cílem je skupina Ras Dašan (cca. 4620 m). V Addis Abebě byla ostatně již založena habešská sekce C. A. I., v jejíž čele stojí vojenský lékař G. Mira.

Dent du Calman (3.554 m), jedna z nejmělejších z jehel mt.-blancských, byla poprvé zlezena v zimě dne 20. I. 1937 ženevskými horolezci R. Lambertem a M. Gallayem. Prvého z nich známe: Provedl (se sl. L. Boulaz) druhý průstup sev. stěnou Gdes-Jarasses.

Severní stěna Eigeru zaměstnává jak horolezce, tak i — bohužel — sensacechtivý denní tisk. Zprávy o zlezení této krví zbrocené stěny opakují se rok co rok se stejnou tvrdošijností. Letos byla ve sloupcích časopisu zdolána dvakráte. Jednou solnohradskými horolezci Primasem a Gollackerem, z nichž druhý zahynul v bivaku, první byl zachráněn horskými vůdci. Ve skutečnosti vystupovali Primas a Gollacker po t. zv. Lauperově žeburu (sev.-vých. žebro, vl. od sev. stěny) a byli vytlačeni s něho dol. do vých. stěny. Konečně přetraversovali i tuto stěnu a vystoupili na Mitteleggi-Grat, který byl již před lety učiněn schůdným položením několika set metrů fixních lan. Nad posledním dlouhým fixním lanem, asi 150 až 200 m pod vrcholkem zůstali ležeti, ubožák Gollacker navždy. Vítězové nad sev. stěnou (podle novinových zpráv), kteří ostatně neměli s sebou ani spacího pytle ani potravin, ani neměli nejmenší průpravy pro úkoly takového rázu, ztroskotali o obtíže fixními lany spoutaného Mitteleggi-Gratu, po němž vystupuje rok co rok celá řada partií na vrchol Eigeru.

Pak přišla nová zpráva: Tentokrát zlezli čtyři Mnichováci sev. stěnu Eigeru. Veliká radost v německém tisku, pak dementi: Byl proveden jen první výstup vých. stěnou Eigeru, tedy pruhem skal mezi Lauperovým žebrem a Mitteleggi-Gratem. Ale ani to není správné. Tuto stěnu zlezl totiž již v r. 1921 vůdce F. Kaufmann s japonským horolezcem Makim. Vlastní stěna je jen asi 350 m vysoká a měla význam, pokud na Mitteleggi-Gratu, který jí vroubí, nebyla fixní lana.

V Alasce pracují ještě t. č. dvě skupiny amerických horolezců. Jedna z nich, vedená Němcem F. Wiesnerem, usedlým nyní v Novém Yorku (proslavil se m. j. vloni výstupem na Mt. Waddington), prozkoumává skupiny Devils Thumbs a Kates Needle v jižní Alasce. Druhou vede Ch. A. Houston, účastník loňské expedice himalajské, při níž Tillman a Odell zlezli Nanda Devi. Cílem jejím je nezlezený dosud Mt. Hayes.

V horách Patagonie působila letos kromě německé výpravy Teufel-Zuckovy také italská skupina, vedená známým hr. A. Bonacossou.

Věstník Klubu Alpistů československých vychází šestkrát do roka. — Vydává Klub Alpistů československých. — Řídí Dr. Karel Kuchař s redakčním kruhem. — Graficky upravuje Ing. arch. J. Šanda. — Redakce a administrace: Praha II., Albertov 6. — **Věstník zasílá se členům Klubu zdarma.** — Pro nečleny předplatné Kč 15.— ročně. Do ciziny Kč 20.— ročně.

Bulletin du Club Alpin Tchecoslovaque, paraissant six fois par an. — Éditeur Club Alpin Tchecoslovaque. — Rédaction et Administration: Dr. Karel Kuchař, Praha II., Albertov 6. — Pour les membres du Club gratis. — Abonnement Kč 15.— par an. A l'étranger Kč 20.—.

Turisté i sportovci
chrání své životy a zdraví
jen protiplynovou maskou

MARS

s filtrem nejmenšího odporu, která usnadňuje
dýchání, neunaví a dobře přiléhá.

Vyrábí:

A. S. OCELOVÝ DŮM

Bratislava, Štúrova 5

Praha II, Lazarská 7

VÝZBROJ PRO
HOROLEZCE
A TURISTY

V. J. ROTT a. s.

PRAHA I.

MALE NÁMĚSTÍ 142

Lana horolezecká ve velkém do-
dává **Antonína Fleissiga** nástupce
Frant. E. Pěta, Praha, Národní tř. 20.
Založeno 1884. - Výchvatní prodej
světové značky **S. F. Füssen**.

*Žádejte nápoje jen
v hygienických impregnovaných pohárcích*

„SOLOKUP“

Vyrábí: „SOLO“ odd. impregn. nádobek
v Sušici na Šumavě.

Odbor. závod pro komfort v domácnosti
i kuchyni

J. NEFF, PRAHA,
Příkopy 24

Úplné kuchyňské vybavy pro nevěsty. Nádoby -
Strojky - Porcelán - Přibory.

Popradské Pleso 1513 m Tatry

Turistika. Zimní sporty. Restaurace, po-
koje, společné noclehárny.
Provoz celoroční.

Umělecký fotoatelier **A. WILDT**, Praha I., na Příkopě 33.

Doporučujeme všem členům tento závod, který Vás uspokojí jak
provedením tak i cenou. Telefon 216-12

VŠE PRO FOTO

S důvěrou se obraťte se svými snímky, zvětšeninami a fotogr. potřebami na firmu :

STAN. ZEMAN DROGERIE, PRAHA IV, Hennerova 281, T. 705 69.

Zafixujete-li si kanceláře, pamatujte na
to, že

OCELOVÝ NÁBYTEK

ještě nejužitečnějším a nejmodernějším.

Přežete-li si informace, obraťte se na adresu:

**OCELAŘSKÁ
PORADNA**

PRAHA II, LÚTZOVOVA UL. ČÍS. 55,

kteřá zdarma poskytuje rady.

*Jemné
snímkové tužky*

NÁRODNÍ PODNIK

N.Č.P.

Aristo
ve všech barvách

KRÁSNÉ
LETNÍ
LÁTKY

vlňné-hedvábné jednobarevné i pestré Imprimé-
žatová plátina - prací látky a jiné modní novinky

B A R H O Ň

PRAHA-NÁRODNÍ TRŽDA

SMICHOV - Arbesovo nám.

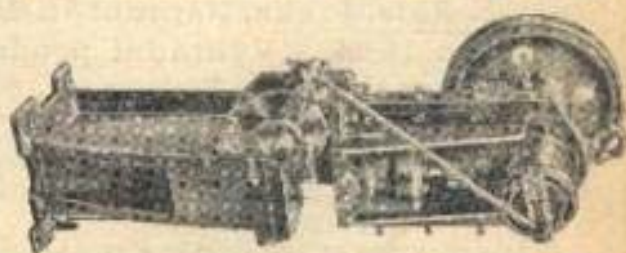
ZIZKOV - Husova třída

**Rudolf
Bácher
Roudnice n. L.**

Dodává osvědčené jakosti:

Pluhy pro všechny půdy, **brány** a hněti a an pláveč **Kudikál.** **Kultivátory** překlápeč, **pleče** ky jednotlivé i více-
keradické, válec hladké, kroužkové a **Cambridge, vy-
orávače** řepy a brambor, **závěs-
né nářadí** pro traktory pařáky na píci **Kator** **zboží.**

Kladívkové šrotovníky **Milagro**
Postřikovače na ohni **Kartof**

**Elektro- ocelo- litina a
šedá litina**

Ve všech pojišťovacích záležitostech nejlépe Vám poradí
SLOVANSKÁ POJIŠŤOVNA
AKC. SPOL.

v PRAZE II., Václavské náměstí číslo 66.

Čísla telefonů: 257-46, -47, -48, 247-91.

Lanol-mýdlo krásných žen
udržuje svěží a čistou pleť
Pilnáčkůvohol

zaručuje ideální oholení.

Doporučuje:

JOSEF PILNÁČEK,

továrna na mýdla a svíčky, Hradec Králové.